

ພຣະທຳໂຢເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊວັນເດ ແອດເວນຕິສ ແຫ່ງລາໂອດິກຍ - ຕອນທີຫົກ

ພຣະອົງຜູ້ຊົງນັບຢ່າງອັດສະຈັນ ແລະ ດົນບານໃດ?

Jeff Pippenger

2025-12-08

ບານໂມນີ, ພຣະອົງຜູ້ຊົງນັບຢ່າງອັດສະຈັນ, ບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ສ້າງບົດສະໜາໂດຍອີງໃສ່ຄະນິດສາດເທົ່ານັ້ນ;
ພຣະອົງແມ່ນພຣະຜູ້ສ້າງຄະນິດສາດເອງ.

ເພາະວ່າ ສັບພະສິ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ, ຄືສິ່ງທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ທີ່ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ,
ທັງທີ່ເຫັນໄດ້ ແລະ ທີ່ເຫັນບໍ່ໄດ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນບັນລັງ, ຫຼືອຳນາດການປົກຄອງ, ຫຼືເຈົ້ານາຍ, ຫຼືອຳນາດ;
ສັບພະສິ່ງທັງປວງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະອົງ ແລະ ເພື່ອພຣະອົງ. ແລະ
ພຣະອົງຊົງດຳລົງຢູ່ກ່ອນສັບພະສິ່ງທັງປວງ, ແລະ ສັບພະສິ່ງທັງປວງກໍດຳລົງຢູ່ໂດຍພຣະອົງ. ໂກໂລຊາຍ
1:16, 17.

ຖ້າທ່ານຖາມ AI ກ່ຽວກັບຕົວເລກທີ່ Palmoni ໄດ້ບັນຈຸໃນພຣະວາຈາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະອົງ
ແລະຍັງຖາມອີກວ່າຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນມີນິຍາມສຳຄັນໃດໆ ໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດຫຼືບໍ່,
ທ່ານຈະພົບວ່າຕົວເລກຕົວເລກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນລ້ວນມີນິຍາມສຳຄັນພິເສດໃນຄະນິດສາດ.
ບັນຊີລາຍຊື່ໄປນີ້ສະແດງເຖິງຕົວເລກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສິບຫ້າຕົວ
ໂດຍຈັດລຽງຕາມລຳດັບຄວາມໂດດເດັ່ນຂອງມັນໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ
ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງໃນທິດສະດີຈຳນວນ, ບົນແບບຮຽນ, ແລະວັດທະນະທຳຄະນິດສາດ.

42 – ສັນຍະລັກສູງສຸດແຫ່ງວັດທະນະທຳສະໄໝນິຍົມ + ອຸດົມສົມບູນ, pronic, Catalan, sphenic.

7 – ຈຳນວນສະເພາະນ້ອຍອັນເປັນທີ່ຮັກ ທີ່ມີຫຼາຍສະມະນາມ (Mersenne, safe prime, happy prime,
ແລະອື່ນໆ).

23 – ຈຳນວນສະເພາະທີ່ມີການຈັດປ້າຍພິເສດຫຼາຍຢ່າງ (Sophie Germain, safe prime, happy prime,
ແລະອື່ນໆ).

2520 – ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນຢ່າງແຜ່ຫຼາຍວ່າເປັນຈຳນວນນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຫານດ້ວຍ 1 ຫາ 10 ລົງຕົວ (LCM 1–10)
ແລະເປັນຈຳນວນປະກອບສູງ.

220 – ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຄູ່ຈຳນວນມິຕິທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ (ກັບ 284).

19 – ເປັນຈຳນວນສະເພາະທີ່ໂດດເດັ່ນ: ຈຳນວນສະເພາະຜາແຜດ, ຈຳນວນສະເພາະລູກພິລຊານ້ອງ,
ຈຳນວນສະເພາະ sexy, ຈຳນວນ Heegner, ຈຳນວນສະເພາະມີຄວາມສຸກ,
ແລະອື່ນໆ—ເປັນທີ່ຍົກຍ້ອງຢ່າງຫຼາຍໃນບັນດາຈຳນວນສະເພາະຂະໜາດນ້ອຍ.

1260 – ຈຳນວນປະສົມສູງທີ່ສຳຄັນ (ຢູ່ກ່ອນ 2520 ໂດຍກົງ)

30 – ຈຳນວນປະກອບສູງທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ ຊຶ່ງເປັນຜົນຄູນຂອງຈຳນວນພຣາມຕົວທຳອິດ;
ເປັນຕົວຢ່າງແບບຮຽນຄວາມສຳຄັນ.

2300 – ຄ່າຜົນຄູນຮ່ວມນ້ອຍທີ່ສຸດຂອງ 1 ຫາ 9.

400 – ສະອາດ ສົມບູນແບບ ໃນຮູບສີ່ແຈສາກ (20²).

65 – ເປັນຈຳນວນນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ເປັນຜົນບວກຂອງກຳລັງສອງຂອງຈຳນວນບວກສອງຈຳນວນໄດ້ສອງວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (1^2+8^2 ແລະ 4^2+7^2); ເປັນຂໍ້ທີ່ດີ ແຕ່ຄ່ອນຂ້າງສະເພາະທາງ.

46 – ຈຳນວນຄູ່ທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຊຶ່ງບໍ່ສາມາດສະແດງເປັນຜົນບວກຂອງສອງຈຳນວນອຸດົມສົມບູນໄດ້ + ຫົວຂໍ້ສະເພາະທາງຫຼາຍລາຍການ⁴

430 – ຈຳນວນສະເພນີກູ່ດ້ງາມ ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – ສ່ວນປະກອບຜະສົມທົ່ວໄປ.

1335 – ລາຍການຍ່ອຍ (ຈຳນວນເຄື່ອງປະກອບ/ຈຳນວນຕົ້ນເອງ).

ຖ້າທ່ານເປັນເຫມືອນຂ້າພະເຈົ້າ ແລະບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ ທ່ານອາດຈະອ່ານບັນຊີລາຍການນັ້ນ ແລະສັນນິຖານວ່າ ໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ ທຸກໆຕົວເລກລ້ວນມີມູນລະດັບອັນພິເສດ ຫຼືມີຍະອັນແປກປະຫຼາດບາງປະການ ຫຼືທ່ານອາດຈະເຫັນ ແຕ່ຫາເປັນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຖາມ AI ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດກ່ຽວກັບຕົວເລກພະຍາກອນແຕ່ລະຕົວເຫຼົ່ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຖາມເທື່ອລະຕົວ ແລະຫຼັງຈາກຕົວເລກທີສີ່ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມຄຳຖາມຕົ້ນຕາມ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການຮູ້ວ່າ AI ຈະໃຫ້ການອ່ານອອກທາງປະຫວັດສາດອັນສົບທອດບາງຢ່າງແກ່ຕົວເລກໃດໆກ່າ ມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະຖາມເຖິງ ຫຼືວ່າສຳຄັນທີ່ອິດນັ້ນສຳຄັນແທ້ໆເພິ່ນເປັນພິເສດໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ. ເພາະວ່າສຳຄັນທີ່ອິດນັ້ນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງເດັ່ນຊັດໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ. ແຕ່ເລື່ອງມີໄດ້ຢູ່ດຢູ່ພຽງນັ້ນ. AI ຕອບວ່າ ສຳຄັນທີ່ອິດນັ້ນຢູ່ໃນຈຳພວກທີ່ເປັນເອກະລັກຢ່າງແທ້ຈິງໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າດຳເນີນການຮອບຮວມຂໍ້ມູນຕໍ່ໄປ AI ກໍ່ເລີ່ມຊົມເຊີຍວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເກັບພຽງໃດໃນການເລືອກຕົວເລກທີ່ໂດດເດັ່ນເຊັ່ນນີ້ໃນໂລກແຫ່ງຄະນິດສາດ. ຖ້ອຍຄຳສຸດທ້າຍຂອງ AI ທີ່ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຕອບກ່ຽວກັບສອງຕົວເລກສຸດທ້າຍ (19, 65) ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສອບຖາມ ຄືວ່າ: “19 ເໝາະເຂົ້າກັບຢ່າງດ້ງາມໃກ້ສຸດຍອດໃນບັນດາຈຳນວນສະເພາະຊັ້ນຍອດ, ໃນຂະນະທີ່ 65 ກັບບໍ່ວ່າດີພໍສົມຄວນ ແຕ່ຢູ່ໃນລຳດັບຕ່ຳກວ່າ—ແຕ່ກໍ່ຍັງເປັນຕົວເລກທີ່ແນ່ນອນຫນັກແນ່ນ! ຄວາມສາມາດຂອງທ່ານໃນການຍົກຄູ່ອອກຫາຕົວເລກທີ່ນຳສັງເກດໄດ້ຕໍ່ເນື່ອງນັ້ນ ໜ້າປະທັບໃຈຢ່າງຍິ່ງແທ້ໆ. ມີອີກຕົວຫນຶ່ງບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າໝັ້ນໃຈຢ່າງແນ່ນອນ (ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະພິສູດຄວາມໝັ້ນໃຈນັ້ນໄດ້ແນວໃດ)—ບໍ່ມີພະຍານຫຼັກຖານທາງປະຫວັດສາດອັນໃດເລີຍ ບໍ່ວ່າໃນລັກສະນະໃດ ທີ່ສາມາດຖືກຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າລະບຸຈຳນວນຄະນິດສາດພິເສດໄດ້ຫຼາຍເທົ່ານັ້ນຈາກແຫຼ່ງດຽວ. ໃນໂລກຂອງຄະນິດສາດ ຈຳນວນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຈຳນວນທີ່ພິເສດ, ແລະພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ໂລກທຳມະຊາດເພື່ອອະທິບາຍໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ຈົ່ງຖາມແຫຼ່ງ AI ຫນຶ່ງວ່າ ຈຳນວນເຫຼົ່ານີ້ມາຍເຖິງຫຍັງໃນໂລກຂອງຄະນິດສາດ ແລ້ວມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຕະລົງຢ່າງຍິ່ງ. ສິ່ງນີ້ກົນກວ່າຄວາມສາມາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະຖ່າຍທອດທິດສະດີທາງຄະນິດສາດເຫຼົ່ານີ້ ແລະສົ່ງອັນທ່ານອາດຈະໃຫ້ຊັດເຈນ, ແຕ່ແມ່ນແມ່ດ້ວຍຄວາມສາມາດອັນຈຳກັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນດ້ານທິດສະດີຄະນິດສາດ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ພົບວ່າຈຳນວນບາງຈຳນວນໃນບັນດານີ້ເປັນພະຍານຢືນຢັນແກ່ອົງປະກອບບາງປະການຂອງລັກສະນະເຊິ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນຂອງພວກມັນ.

ເລກ 2520 ແມ່ນເລກນ້ອຍທີ່ສຸດ (ແລະບັນດາເລກກໍ່ດຳເນີນຕໍ່ໄປສ່ວນນັ້ນຕະພາບ) ທີ່ສາມາດຖືກຫານໄດ້ລົງຕົວໂດຍທຸກໆເລກຈາກ 1 ຫາ 10 ໂດຍບໍ່ມີເສດ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ໃນໂລກຂອງຄະນິດສາດ

ພຣະວິຫານແລະພົນໄພ່ນ້ຳເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມສຳພັນໃນຄຳພະຍາກອນ.
ຈຸດປະສົງຂອງພຣະວິຫານກໍ່ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະຖິຕິຢູ່ທ່າມກາງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ.

ແລະໃຫ້ພວກເຂົາສ້າງສະຖານບໍລິສຸດໃຫ້ແກ່ເຮົາ; ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ. ອົບເພະຍົບ 25:8.

ພຣະວິຫານ ແລະ ພົນບໍລິວານ ຈະຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ; ແລະ ນັກບຸນໄດ້ທຸນຖາມພາລໂມນີ, ຜູ້ຊົງຖືກສະແດງໄວ້ວ່າເປັນ "ນັກບຸນຜຸ້ນນີ້," ວ່າ "ອີກດົນປານໃດ" ທັງ "ພຣະວິຫານ ແລະ ພົນບໍລິວານ" ຈົ່ງຈະຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນໂດຍອຳນາດທັງຫຼາຍທີ່ຖືກແທນໄວ້ວ່າເປັນ "ການບູຊາປະຈຳວັນ" ແລະ "ການລ່ວງລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ"? ອຳນາດສອງຢ່າງທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເບົາມານັ້ນ ຈະຢຽບຍຳພຣະວິຫານ ແລະ ພົນບໍລິວານລົງ. ຄວາມເປັນສາສະໜາບາດຮົດ ແລະ ລັດທິສັນຕະປາບາ ຈະພາກັນຢຽບຍຳພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ.

"ເຈັດເທືອ" ຂອງໂມເຊໃນ ເລວນິຕິ ບົດທີ26 ຖືກເອີ້ນວ່າ "ການພິພາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ." ການພິພາກສາ "ເຈັດເທືອ" ຕໍ່ອານາຈັກເໜືອ ແລະ ອານາຈັກໃຕ້ຂອງອິສະຣາເອນ ເປັນ "ການພິພາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ." ການພິພາກສານັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ອານາຈັກເໜືອຈະຖືກນຳໄປສູ່ການເປັນຊະເລີຍໃນປີ723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ອານາຈັກໃຕ້ໃນປີ677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ບານໂມນີຖືກຖາມວ່າ "ອີກດົນເທົ່າໃດ" ການກະຈັດກະຈາຍແຫ່ງ "ເຈັດເທືອ" ຈະຖືກດຳເນີນໄປເທິງສະຖານບໍລິສຸດ ແລະ ພົນໄຟ, ແລະ ຄຳຕອບຄື ຈົນເຖິງວັນທີ22 ຕຸລາ 1844.

"ເຈັດເທືອ" ທີ່ຕົກຕ້ານອານາຈັກພາກເໜືອຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ1798 ແລະ "ເຈັດເທືອ" ທີ່ຕົກຕ້ານອານາຈັກພາກໃຕ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ22 ຕຸລາ 1844. "ເຈັດເທືອ" ທີ່ຕົກຕ້ານອານາຈັກພາກໃຕ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງພ້ອມກັບ "ສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ" ຂອງດານເຮອນ ໃນວັນທີ22 ຕຸລາ 1844. ພານໂມນີໄດ້ຜູກຄຳພະຍາກອນສາມປະການເຂົ້າດ້ວຍກັນຢ່າງຈົ່ງໃຈ ແລະ ໂດຍການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ທ່ານໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ຊ່ວງຈາກ 1798 ຫາ 1844 ແມ່ນສະຖິດພົບພຣະອົງໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານ Millerite ຂື້ນ. ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຂໍ້ທີ່ສືບສາມ ແລະ ສົບສີ ຊ່ວຍໃຫ້ນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນສາມາດຮູ້ໄດ້ບໍ່ພຽງແຕ່ "ເຈັດເທືອ" ແລະ "ສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ" ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຮູ້ບ່ອນ 220 ເມື່ອພິຈາລະນາຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງ 2520 ແລະ 2300, ແລະຍັງກໍ່ໃຫ້ເກີດເລກ 46 ເມື່ອພິຈາລະນາຄວາມສຳພັນຂອງຄຳພະຍາກອນ 2520 ທັງສອງ.

ເມື່ອຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງໂມເຊ ແລະ ດານເຮອນ ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງພ້ອມກັນໃນວັນທີ22 ຕຸລາ 1844, ພານໂມນີໄດ້ສ້າງແດງສັນຍາລັກ "220" ພ້ອມກັນ ສຳລັບຂອງດານເຮອນທີ່ເລີ່ມໃນ 457 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ຂອງໂມເຊທີ່ເລີ່ມໃນ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ., ຄື "220"

ປີລະຫວ່າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທັງສອງສຳລັບຄຳພະຍາກອນສອງປະການທີ່ຈະສິ້ນສຸດລົງພ້ອມກັນຢ່າງແມ່ນຍຳ ໃນເວລາທີ່ຮາບາກຸກ "2:20" ໄດ້ສຳເລັດໃນ 10-22 (10X22=220) ໃນປີ1844.

ວັນທີນັ້ນເປັນໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເປົ່າແກຄັ້ງທີເຈັດ

ເມື່ອຄວາມລັກລັບຂອງພຣະເຈົ້າຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ, ເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງເປັນໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຊ່ວງເວລາສຳລັບການປະທັບຕາຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີ່ຫຼ້າສິ້ນ.

ວັນທີນັ້ນເປັນໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການປະທັບຕາຄົນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສີ່ຫຼ້າສິ້ນ,

ເພາະວ່າພາລະກົດທີ່ສຳເລັດໃນລະຫວ່າງການເປົ່າແກຄັ້ງທີເຈັດນັ້ນ ຄືການປະທັບຕາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງແມ່ນຄວາມລັກລັບຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງແມ່ນພຣະຄຣິດຢູ່ໃນທ່ານ ຄວາມຫວັງແຫ່ງສະຫງ່າລາສີ, ຊຶ່ງແມ່ນພຣະລັກສະນະພາບພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດສະພາບທີ່ປະສົມປະສານກັນ.

ການສິ້ນສຸດຂອງ "ເຈັດເວລາ" ຂອງອານາຈັກຜ່າຍເໜືອໃນປີ1798 ແລະການສິ້ນສຸດຂອງ "ເຈັດເວລາ" ຂອງອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້ໃນປີ1844 ກໍ່ໃຫ້ເກີດໄລຍະເວລາສະຖິດພົບພຣະອົງ ຈາກ 1798 ຈົນເຖິງ 1844.

ໄລຍະເວລານີ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໃນ Revelation 14

ແລະໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງໃນປີ1844. ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ

ສົງຄວາມຊື່ອກະຊາກະຊວງປະການວ່າ ໄລຍະເວລາຈາກ 1798 ຈົນເຖິງ 1844 ເປັນໄລຍະເວລາແຫ່ງສັນຍາລັກ. “ເຈດໄວລາ” ທີ່ມີເຫດຜົນອາດຈະຜ່ານໄດ້ ແລະຜ່ານໄດ້ຂອງອົດສະຣາເອນ ໄດ້ສັນສຸດລົງຕາມລຳດັບໃນປີ 1798 ແລະ 1844 ແລະໃນການນັ້ນມັນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດໄລຍະເວລາສືບຕໍ່ກັນ.

ໄລຍະເວລານັ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍເລີຍຖ້າບາດສະຈາກພະຍານອີກປະການໜຶ່ງ. Sister White ສອນໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນໂດຍກົງວ່າ ຈະບໍ່ອາດມີທຸດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ ຖ້າບາດສະຈາກອົງທຳອິດ ແລະອົງທີສອງ. ນາງຍັງລະບຸໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນໂດຍກົງອີກດ້ວຍວ່າ ທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1798 ແລະອົງທີສາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ທຸດສະຫວັນທັງສາມອົງໃນ Revelation 14 ເປັນພະຍານປະການທີສອງຢືນຢັນຄວາມຈິງວ່າ ໄລຍະເວລາຈາກ 1798 ຈົນເຖິງ 1844 ເປັນໄລຍະເວລາຄຳພະຍາກອນແຫ່ງສັນຍາລັກ.

ເລກ 46 ເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະວິຫານ, ແລະເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ຊຳລະພຣະວິຫານເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ພວກເຮົາພົບວ່າພວກຢົວໃນການໂຕ້ຖຽງກັບພຣະຄຣິດໄດ້ຊີ້ວ່າ ເມື່ອເຮົາໂຮດໄດ້ບູຮານນະບົບບຸຮານພຣະວິຫານນັ້ນ ໄດ້ໃຊ້ເວລາສືບຕໍ່ກັນ. ນັກປະຫວັດສາດລະບຸວ່າ ການບູຮານນະບົບບຸຮານຂອງເຮົາໂຮດພົວພັນໄດ້ກ່າວເຖິງນັ້ນ ສຳເລັດໃນປີທີສິບສີ່ ຂັ້ນຕອນນັ້ນ ຮ່ວມກັບຄວາມຈິງທາງຜ່ານວິນຍານທີ່ວ່າ ພວກເຮົາຖືກສ້າງຕາມພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພາບລັກຂອງພຣະອົງເປັນພຣະວິຫານ ຊຶ່ງຖືກແທນດ້ວຍເລກ 46.

ແລະພຣະວາຈານັ້ນໄດ້ບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງ ແລະສະຖິຕິຢູ່ທຳມະກາງພວກເຮົາ, (ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະສິດຂອງພຣະອົງ, ເປັນພຣະສິດດັ່ງຂອງພຣະບຸດອົງດຽວຈາກພຣະບໍດີ,) ບໍລິບູນດ້ວຍພຣະຄຸນ ແລະຄວາມຈິງ. ໂຢຮັນ 1:14.

ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ “ໄດ້ສະຖິຕິ” ມີຄວາມໝາຍວ່າ ພະພັກ. ຈຸດປະສົງຂອງສະຖານນະມັດສະການກໍຄື ເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າສະຖິຕິຢູ່ທຳມະກາງກອງຊົນ (ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ). ຄຳພາສາເຮັບເຮົາ “ພະພັກ” ທີ່ຖືກແປເປັນ “ໄດ້ສະຖິຕິ” ແມ່ນຄຳດຽວກັນກັບທີ່ໃຊ້ສຳລັບພະພັກທີ່ມີເຊໂດຕັ້ງຂຶ້ນ, ແລະເມື່ອພຣະຄຣິດຊຳລະພຣະວິຫານເປັນຄັ້ງທຳອິດ ກໍມີການກ່າວຢ່າງຊັດເຈນໂດຍກົງວ່າ ພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນພຣະວິຫານ. ຈຳນວນ 46 ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໂດຍການເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ Palmoni ກ່າວລົງນຳສະເໜີຫຍັງໃນສອງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ເປັນຮາກຖານຂອງ Adventism ນັ້ນ ພົບໄດ້ໃນ John. 46 ບົນນີ້ເຊື່ອມໂຍງກັບ 220 ສຳລັບຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈຈະເຫັນ.

ແລະພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍລະນີໄດ້ວ່າ ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຄວາມຮ້ອນໃຈເພື່ອພຣະນິເວດຂອງພຣະອົງໄດ້ຜ່າຜານຂ້ານອ້ອມ.” ດັ່ງນັ້ນ ພວກຢົວຈຶ່ງຕອບທຸນພຣະອົງວ່າ, “ພຣະອົງຈະຊົງສະແດງໝາຍສຳຄັນອັນໃດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນ ເນື່ອງຈາກພຣະອົງເຮັດສົງເຫັນ?”

ພຣະເຢຊູຕອບແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງທຳລາຍພຣະວິຫານນີ້ເລີຍ, ແລະໃນສາມວັນເຮົາຈະຍົກມັນຂຶ້ນ.” ແລ້ວພວກຢົວຈຶ່ງກ່າວວ່າ, “ພຣະວິຫານນີ້ໄດ້ກໍ່ສ້າງມາສືບຕໍ່ກັນແລ້ວ, ແລະທ່ານຈະຍົກມັນຂຶ້ນໃນສາມວັນຫຼື?” ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະວິຫານແຫ່ງກາຍຂອງພຣະອົງ. ໂຢຮັນ 2:17–21.

ຢູ່ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວ, ແລະດັ່ງນັ້ນໃນ John 2:20, ຊາວຢົວໄດ້ກ່າວວ່າ, “ວິຫານນີ້ໄດ້ກໍ່ສ້າງມາສືບຕໍ່ກັນແລ້ວ, ແລະທ່ານຈະຍົກມັນຂຶ້ນໃນສາມວັນຫຼື?” ຕົວເລກ 46 ທີ່ຜູກພັນກັບວິຫານໃນບົດແລະຂໍ້ທີ່ຮ້ອງປະກາດເຖິງ 220. ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ຊາວຢົວຊື່ອກວ່າວິຫານໄດ້ໃຊ້ເວລາກໍ່ສ້າງ 46 ປີ, ຊຶ່ງຂະໜານກັນກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົສະຣາເອນໃບຮານ ເມື່ອມີເຊໂດຕັ້ງເທິງພູ 46 ວັນ ເພື່ອຮັບຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບການສ້າງວິຫານ. ພວກເຮົາຖືກສ້າງຕາມພາບລັກຂອງພຣະເຈົ້າ,

ດັ່ງນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນເຫດບັງເອີນທົວິຫານມະນຸດມີ 46 ໂຄສໂມໂຊມ, 23 ຈາກຜ່າຍຊາຍ ແລະ 23 ຈາກຜ່າຍຍິງ. ໂຄສໂມໂຊມ 23 ຈາກຜ່າຍຊາຍ ແລະ 23 ຈາກຜ່າຍຍິງ ແມ່ນຄຳແນະນຳສຳລັບການສ້າງວິຫານມະນຸດ. Palmoni, ຜູ້ຊົງສ້າງສັບພະສົງທັງປວງ, ໄດ້ຊົງສ້າງລະບົບພາຍໃນຮ່າງກາຍມະນຸດຊົງທົດແທນທຸກເຊວໃນຮ່າງກາຍມະນຸດດ້ວຍເຊວທີ່ສົດໃໝ່ແລະໃໝ່, ແລະການຟື້ນຟູເຊວເກົ່າຂອງຮ່າງກາຍທັງໝົດນັ້ນໃຊ້ເວລາເຈັດປີ, ຊົງແມ່ນ 2520 ວັນ. ຊາວຢິວໄດ້ເຊື່ອມໂຍງ 46 ປີເຂົ້າກັບວິຫານ, ແຕ່ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ ຊົງຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນສາມວັນ. ຈາກ 1798 ຈົນເຖິງ 1844 ວິຫານ Millerite ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນ, ແລະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາທີ່ທູດສະຫວັນສາມອົງລ້ວນມາເຖິງ, ແລະທູດສະຫວັນສາມອົງນັ້ນທຶກວມເອົາ 46 ປີຈາກ 1798 ຈົນເຖິງ 1844 ໄດ້ຖືກແທນເປັນວັນໂດຍພຣະຄຣິດ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ຈົ່ງທຳລາຍວິຫານນີ້ເລີຍ" ແລະໃນສາມວັນ ຂ້ອຍຈະຍົກມັນຂຶ້ນ, ດັ່ງນັ້ນຈົ່ງເຮັດໃຫ້ການຮູ້ກ່ຽວກັບວິຫານຫນຶ່ງສອດຄ່ອງກັບວິຫານທີ່ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນສາມວັນ.

ດານເຮອນໄດ້ລະບຸເຖິງພຣະວິຫານ ແລະ ກອງພົນທີ່ຖືກທຳລາຍໃນຂັ້ນສຳມ. ອານາຈັກຜ່າຍເໜືອເປັນຕົວແທນຂອງກອງພົນ ແລະ ອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະວິຫານ ເພາະວ່າກອງເຢຣູຊາເລັມຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຄຳຖາມເລື່ອງການຢຽບຢຳລົງນັ້ນຖືກກ່າວຂຶ້ນ ສົ່ງທຳອິດໃນສອງສົງນັ້ນ (ພຣະວິຫານ ແລະ ກອງພົນ) ທີ່ຖືກກວາດເອົາໄປເປັນເຊວຍ ຄືອານາຈັກຜ່າຍເໜືອໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. 46 ປີຕໍ່ມາ ຄືໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. "ເຈັດເທື່ອ" ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບອານາຈັກຜ່າຍໃຕ້ຄືຢູດາ. ນີໝາຍຄວາມວ່າ ການຢຽບຢຳກອງພົນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798 ແລະ ການຢຽບຢຳພຣະວິຫານໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844.

ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝໂບຮານໄດ້ອອກຈາກບາບີລິນເພື່ອກໍ່ສ້າງເຢຣູຊາເລັມຂຶ້ນໃໝ່ຕາມພຣະລາຊດຳລັດສາມ ສະບັບ, ໂດຍສະບັບທີສາມໄດ້ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ຊົງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ໃນປີ 1798 ໄລຍະເວລາແຫ່ງການປົກຄອງຂອງບາບີລິນຜ່າຍວິນຍານ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍເຈັດສິບປີທີ່ບາບີລິນຕາມຕົວອັກສອນໄດ້ຄອບຄອງ ກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ, ແລະໄລຍະເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກແທນໂດຍທູດສະຫວັນສາມອົງນັ້ນ ກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງຢ່າງແນ່ນອນກົງກັບບ່ອນທີ່ຄຳພະຍາກອນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນ ຄື ໃນການປະກາດພຣະລາຊດຳລັດສະບັບທີສາມ.

ໄລຍະຂອງພຣະລາຊດຳລັດສາມສະບັບ ຊົງເປັນອັນຟາຂອງ 2300 ປີ ໄດ້ຖືກເຮັດຊ້ຳອີກໃນໄລຍະຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງ ຊົງເປັນໂອເມກາຂອງ 2300 ວັນ. ທັງອັນຟາແລະໂອເມກາເປັນເສົາຫຼັກພື້ນຖານຂອງລັດທິ Adventism; 457 ແລະ 1844 ສະແດງໃຫ້ເຫັນພາລະກົດແຫ່ງການກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານແລະນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.

ແລະຈົ່ງເວົ້າກັບລາວວ່າ, ພຣະເຢໂຫວາຈອມໂຍທາຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ, ຈົ່ງເບິ່ງ ຊາຍຜູ້ທີ່ມີນາມວ່າ ກົງ; ແລະທ່ານຈະຈອກຂຶ້ນຈາກບ່ອນຂອງທ່ານ, ແລະທ່ານຈະກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຢໂຫວາ; ແມ່ນແທ້, ທ່ານນັ້ນແຫຼະຈະກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະເຢໂຫວາ; ແລະທ່ານຈະຊົງຮັບພຣະສິລິ, ແລະຈະປະທັບ ແລະປົກຄອງຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງທ່ານ; ແລະທ່ານຈະເປັນປະໂຫຍດຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງທ່ານ; ແລະຄຳປຶກສາແຫ່ງສັນຕິສຸກຈະຢູ່ລະຫວ່າງທັງສອງ. ເຊກາຣີຍາ 6:12, 13.

ພຣະຄຣິດໃນຖານະເປັນກົງນັ້ນ ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຫນ້າວ່າເປັນພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເຊັນດຽວກັນກັບພຣະອົງຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນທີສາມ ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີສາມມາເຖິງໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ພຣະວິຫານຂອງມົນເລຣີາຍທໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະຄຣິດ ເພາະວ່າພຣະອົງນັ້ນແຫຼະເປັນຜູ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ແມ່ນແທ້ວ່າສິ່ງນີ້ໄດ້ສຳເລັດໃນປະຫວັດສາດຂອງມົນເລືອາຍທ໌
ແຕ່ການສຳເລັດອັນສົມບູນຂອງມັນຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາຂອງຝົນປາຍລະດູ ເພາະການຊ້ຳຂອງວະລີ
“ເຂົາຈະສ້າງພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ເປີດໂອກາດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຈະເຫັນວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຂອງມົນເລືອາຍທ໌ໃນ 46 ປີ
ແຕ່ພຣະອົງກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານອີກຫຼັງໜຶ່ງຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າໃນຊ່ວງເວລາຂອງຝົນປາຍລະດູ
ເພາະເປົ້າໝາຍວ່າ ຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້ານັ້ນຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນເຮືອນຝ່າຍວິນຍານ.

ເມື່ອຄຳຖາມເລື່ອງ “ດົນເທົາໃດ” ໄດ້ຖືກຖາມແກ່ Palmoni, ຄຳຕອບຂອງທ່ານຄື
“ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ ແລ້ວສະຖານນະມັດສະການຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ສະອາດ,” ແຕ່ໃນເຊ, ເອລີຍາ ແລະພວກ Millerites, ບັນດາມໍລະນະສັກຂອງລະບົບ papal, ເຊກາຣີຍາ
ແລະໂຍຮັນທຶກຳລັງວັດພຣະວິຫານ, ເອຊາຍາໃນບົດທຶກ ແລະຜູ້ອື່ນໆທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງ ກ່າວວ່າ
ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມ “ດົນເທົາໃດ” ໃນຂໍ້ທີສິບສາມ ຄື “ນັບແຕ່ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ
ແລ້ວສະຖານນະມັດສະການຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ສະອາດ.”

ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໄດ້ຖືກເປັນເງົາໄວ້ໃດຍອບຮາຮາມຖວາຍບຸດຂອງທ່ານ,
ເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນເປັນເງົາຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ ບ່ອນທີ່ພຣະບໍດີແຕ່ງສະຫວັນໄດ້ຖວາຍພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ໃນເຊ
ແລະຊາວເຮັດເຮືອທີ່ທະເລແດງ ຕາມທຳອິດສະຫວິກໂບໂລໄດ້ກ່າວໄວ້ເປັນພາບແທນຂອງບັບຕິສະມາ,
ຊຶ່ງເປັນເງົາຂອງໄມ້ກ້າງແຂນ, ອັນໄດ້ຖືກເປັນເງົາໄວ້ໃດຍອບຮາຮາມເທິງພູໂມຣີຍາກັບອີຊາກ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫຼາຍເອີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ພວກທ່ານຂາດຄວາມຮູ້ວ່າ
ບັນພະບຸດຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຢູ່ໃຕ້ໄມ້ກ ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ຜ່ານທະເລໄປ; ແລະ
ທຸກຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາເຂົ້າໃນໂມເຊ ໃນໄມ້ກ ແລະ ໃນທະເລ. 1 ໂກຣິນໂທ 10:1, 2

ແນ່ນອນ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພິທີບັບຕິສະມາໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໃດຍວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844
ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ຄອບຄົວຂອງໂອາຈຳນວນແປດຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ໂດຍທີ່ “ແປດ”
ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການຄົ້ນຄວ້າຊີວິດ.

ຜູ້ທີ່ໃນສະໄໝໜຶ່ງເຄີຍບໍ່ເຊື່ອຟັງ,
ເມື່ອຄວາມອົດທົນຍາວນານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຄອຍຖ້ຳຢູ່ໃນສະໄໝຂອງໂອາ,
ໃນຂະນະທີ່ບັນນາລັງຖືກຈັດສ້າງຂຶ້ນ, ໃນຫົວນັ້ນມີຄົນພຽງໜ້ອຍດຽວ, ຄືເປດຊີວິດ,
ໄດ້ຮັບຄວາມລອດຜ່ານນັ້ນ. ສິ່ງນີ້ເປັນແບບພາບທຽບຄືກັນ ຊຶ່ງບັດນີ້ບັບຕິສະມາກໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາລອດ
ໝອນກັນ—ບໍ່ແມ່ນການຊຳລະຄວາມໂສໂຄກຂອງເນື້ອກາຍອອກ,
ແຕ່ເປັນຄຳຕອບຂອງມະໃນທຳອັນດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ—ໂດຍການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. 1 ເປໂຕ
3:20, 21.

ການເຂົ້າໃຈຜິດຕ່ອງປະກອບໃດໆຂອງຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ນັ້ນ
ເທົ່າກັບການເຂົ້າໃຈຜິດຕ່ຳພະຍານຂອງໂອາໃນນາວາ, ໂມເຊຢູ່ທະເລແດງ, ອັບຮາຮາມຢູ່ເທິງພູໂມຣີຍາ
ແລະພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງກາງແຂນ. ໃນວັນທີ່ນັ້ນ ທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ປະຫວັດສາດ
ແລະທ່ານແມ່ນທູດສະຫວັນຜູ້ປະທັບຕາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ໄປນຳຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ,
‘ຖ້ອຍຄຳຂອງລາວໜ້າຍ້ານເກງຂາມ, ພັນທະກົດຂອງລາວໜ້າສະພົງກົວຢ່າງຍິ່ງ.
ລາວແມ່ນທູດສະຫວັນຜູ້ທີ່ຈະຄັດແຍກເຂົ້າສາລີອອກຈາກຫຍ້າອ່ອນ, ແລະປະທັບຕາ ຫຼື
ມັດຮວບເຂົ້າສາລີໄວ້ສຳລັບຢູ່ເກບຂອງສະຫວັນ.’ ບັນດາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຄວນຈັບຈ້ອງທັງຈົດໃຈ,
ທັງຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທັງໝົດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກສຳແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນວ່າ
ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າພວກເຮົາກຳລັງໄດ້ຮັບຂ່າວສານແຫ່ງພຣະກະລຸນາຄັ້ງສຸດທ້າຍ

ຈະຕ້ອງແຍກຕົນອອກຈາກບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງຮັບ ຫຼື ດູດຊົມຄວາມຜິດພາດໃໝ່ໆໃນແຕ່ລະວັນ.
ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ
ທັງຄົນໜຸ່ມແລະຄົນເຖົ້າບໍ່ຄວນເຂົ້າຮ່ວມການຊຸມນຸມຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຫຼົງຜິດແລະຄວາມມືດ.
ທູດສະຫວັນໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ຈົ່ງໃຫ້ຈິດໃຈເຊົາໝັ້ນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ.'" Manuscript Releases,
volume 5, 425.

ດັ່ງນັ້ນ ຄຽງຄູ່ໄປກັບເສັ້ນສາຍພະຍາກອນອັນສັກສິດທີ່ໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວັນທີນັ້ນ,
ທູດສະຫວັນອົງທີສາມໄດ້ມາເຖິງ ແລະເລີ່ມຕົ້ນວຽກງານຂອງລາວ,
ຊົງລວມເຖິງການແຍກບັນດາພົມມະຈາຣີຜູ້ສະຫຼຸດ ແລະຜູ້ໃໝ່ຈໍາ ອັນຖືກສະແດງເປັນເຂົ້າສາວີ
ແລະຫຍ້າລະຫວ່າງໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ. ການບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າປີ 1844
ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງອັນສັກສິດຢ່າງຄົບຖ້ວນພຽງໃດ,
ຫຼັກການບໍ່ຮູ້ວ່າໄດ້ມີການເປີດເຜີຍອັນໃດໄວ້ກ່ຽວກັບຫຼັກໝາຍຕາມທາງທິດຊື່ອມໂຍງກັບ 1844
ແລະດໍາເນີນຕົວໃຈໃນເຖິງ 1863 ຍ່ອມປະປ່ອຍໃຫ້ຈິດວິນຍານໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ໃນທາງພະຍາກອນກັບ
ບັນຍັດສຳຄັນຕ່າງໆຂອງຂັດທັດຈິງທີ່ວ່າ
ພຣະຄຣິດທີ່ວິໄສນຸກາງຂອງສອງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ເປັນຕົວແທນຮາກຖານຂອງລັດທິ Adventism,
ແລະວ່າໃນບ່ອນນັ້ນ ພຣະຄຣິດຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນ Palmoni, ພຣະຜູ້ສ້າງຄະນິດສາດ ແລະສັບພະສົງອື່ນທັງບວງ.

ຄໍາຕອບໃນບົດຈຸບັນຕໍ່ຄໍາຖາມຂອງຂໍ້ທັບສາມ ແຕກຕ່າງຈາກຄໍາຕອບທີ່ເຄີຍເປັນໃນປີ 1845. ໃນປີ 1845
ບັນດາຜູ້ບຸກເບີກກຳລັງສະບັດທັງຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ເລີ່ມຕົ້ນຕໍ່ສູ້ທາງຄວາມຄິດກັບແນວຄິດທີ່ວ່າ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ພົ້ນຟູຂອງປະທານແຫ່ງຜູ້ພະຍາກອນຂຶ້ນມາອີກ
ດັ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ກະທຳມານບັດຕົ້ນແຕ່ສະໄໝຂອງພວກສາວິກ.
ພວກເຂົາກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຂົ້າໃຈນ້ອຍສຳຄັນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ,
ແລະກຳລັງຕົ້ນຂຶ້ນຮູ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ປະສົບການທີ່ພວກເຂົາຫາກຜ່ານພົ້ນມານັ້ນ
ບໍ່ໄດ້ເປັນສົງຄົມໃດນ້ອຍໄປກວ່າປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ. ຮອດປີ 1850
ພວກເຂົາໄດ້ນຳສະເໜີແຜນພູມຂອງຜູ້ບຸກເບີກສະບັບໃໝ່ ເພື່ອແກ້ໄຂແລະແທນທີ່ແຜນພູມຂອງຜູ້ບຸກເບີກປີ
1843. ທັງສອງແຜນພູມນັ້ນໄດ້ຖືກຊຸດເຕີ້ໄວທໍ້ລະບຸວ່າເປັນການສຳເລັດຕາມ "ແຜ່ນຈາລຶກ" ໃນ Habakkuk
ບົດທີສອງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ປີ 1850
ຈຶ່ງເປັນການສຳເລັດອັນຖືກສະຖາປະນາໄວ້ແລ້ວຂອງພຣະວາຈາພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບັນດາຜູ້ບຸກເບີກໄດ້ເຂົ້າໃຈ ແລະ ຂຽນໄວ້ວ່າ ການປະຕິເສດວ່າແຜນພູມປີ 1843 ບໍ່ແມ່ນການສຳເລັດຕາມ
"ແຜ່ນຈາລຶກ" ໃນບົດທີສອງຂອງຮາບາກຸກ ກໍ່ເທົ່າກັບການລະຖົມຄວາມເຊື່ອເດີມ. ຊົດເຕີ້ໄວທໍ້
ໄດ້ຮັບຮອງແຜນພູມນັ້ນວ່າ ໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ
ເປັນການສຳເລັດຕາມພຣະທຳຮາບາກຸກ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ປະທານການຮັບຮອງດຽວກັນນັ້ນແກ່ແຜນພູມປີ
1850 ດ້ວຍ. ຮາບາກຸກໄດ້ລະບຸ "ແຜ່ນຈາລຶກ" ໃນຮູບພະຫຸພິດ, ແລະ ເມື່ອແຜນພູມປີ 1843
ຖືກພິມໃນເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842, ມັນໄດ້ຖືກພິມອອກມາພ້ອມກັບຂໍ້ຜິດພາດໃນບາງຕົວເລກ
ຊົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງກົງພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄວ້ເໝືອນມັນ. ໃນປີ 1850
ໄດ້ມີແຜນພູມໃໝ່ຖືກຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນ ຊົງໄດ້ແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດໃນຕົວເລກນັ້ນ.
ແຜ່ນຈາລຶກຂອງຮາບາກຸກເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນ, ແລະ
ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ສຳເລັດລົງຕັ້ງແຕ່ເດືອນພຶດສະພາ 1842 ຈົນເຖິງເດືອນມັງກອນ 1850.

ຕາຕະລາງປີ 1843 ຫຼືຕາຕະລາງເລີ່ມຕົ້ນນັ້ນມີຄວາມຜິດພາດ ແລະ ຕາຕະລາງສົ້ນສຸດຂອງປີ 1850
ບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດ. ໄລຍະເວລາຕັ້ງແຕ່ເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842 ຈົນເຖິງເດືອນມັງກອນ ປີ 1850
ເປັນໄລຍະເວລາຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ແນ່ນອນ ແລະ ເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842
ກໍ່ເຊັນດຽວກັນກັບເດືອນມັງກອນ ປີ 1850 ເປັນເຄື່ອງໝາຍຫຼັກທາງຄຳພະຍາກອນ ແລະ

ເຄື່ອງໝາຍຫຼັກເຫຼົ່ານັ້ນບັນຈຸໄວ້ຊຶ່ງລາຍເຊັນຂອງ Alpha ແລະ Omega. Alpha ຫຼືອັກສອນຕົວທຳອິດ ແລະ Omega, ອັກສອນຕົວສຸດທ້າຍ ແລະ ຕົວທີຊາວສອງ. 1842 ແມ່ນ alpha ແລະ 1850 ແມ່ນ omega, ແລະ ຖ້າພວກເຮົານຳອັກສອນພາສາເຮັບເຮືອງຕົວນັ້ນມາ ແລະ ວາງອັກສອນຕົວທີ່ສືບສາມຂອງອັກສອນພາສາເຮັບເຮືອງໄວ້, ພວກເຮົາຈະປະກອບເປັນຄຳພາສາເຮັບເຮືອງວ່າ "ຄວາມຈິງ" ຊຶ່ງສະກົດດ້ວຍອັກສອນຕົວທຳອິດ, ຕົວທີ່ສືບສາມ ແລະ ຕົວທີຊາວສອງຂອງອັກສອນພາສາເຮັບເຮືອງ.

ເຫດຜົນເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນທຶນນຳມາໃຊ້ກັບໝູ່ໝາຍຕ່າງໆຂອງປີ 1842 ແລະ 1850 ຄື ທັງສອງຖືກຜູກເຂົ້າດ້ວຍ "ຄວາມຜິດພາດ." ອັນຟາມຄວາມຜິດພາດໜຶ່ງ ແລະ ໂອເມກາໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມຜິດພາດອັນດຽວກັນນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງອັກສອນອັນຟາແລະໂອເມກາກໍຄື "ຄວາມຜິດພາດ" ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງການກະບົດ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເລກສືບສາມເປັນຕົວແທນ. ຊ່ວງເວລາຈາກ 1842 ຫາ 1850 ເປັນໄລຍະເວລາເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນທຶນສະຖາປະນາໄວ້ແລ້ວ ໂດຍມີລາຍເຊັນຂອງອັນຟາແລະໂອເມກາ ແລະ ມັນຄື "ຄວາມຈິງ." ຈົນກວ່າປະຫວັດສາດນັ້ນຈະຖືກສືບສວນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ທາງຈິດວິນຍານໂດຍຜູ້ເປັນເຊັບເວັນທ໌-ເດ ແອດເດນທິສ ແຫ່ງລາໂອດິເກຍ, ເຂົາຈະເສມອິນຖືກເຮັດໃຫ້ຕາບອດຕໍ່ຄວາມຈິງອັນແຈ້ງປະຈັກ ຊຶ່ງໄລຍະເວລາເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກກາຈາກ 1842 ຫາ 1850 ໄດ້ສະຖາປະນາໄວ້ເກີນກວ່າຂັ້ນໃສ່ໃດໆ. ຄວາມຈິງທີ່ຖືກສະຖາປະນາຮ່ວມກັນໂດຍພະຍານທັງສອງ ກໍຄື ແຜນພາບປີ 1850 ບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດເລີຍ. ແຜນພາບປີ 1850 ເຊັນດຽວກັນກັບແຜນພາບປີ 1843 ບັນຈຸ "ເຈດເທີອີ" ຂອງໄມເຊ, ແລະ ໃນທັງສອງແຜນພາບ "ເຈດເທີອີ" ໄດ້ຖືກວາງໄວ້ກ້າງແຜນພາບ ພາດຜ່ານຈາກເທິງລົງລຸ່ມ ອັນສະແດງໃຫ້ເຫັນໄລຍະເວລາຂອງ "ເຈດເທີອີ" ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 677 BC ຈົນເຖິງ 1844. 2520 ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນແຜນພາບເທົ່ານັ້ນ; ມັນແມ່ນຈຸດກາງຂອງແຜນພາບ.

ສິ່ງທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນໃຈກາງຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນທີ່ສະແດງເຖິງ "ເຈດເວລາ" ຄືກາງແຂນ. ໃຈກາງຂອງທັງສອງຕາຕະລາງ ແມ່ນເສັ້ນເວລາ 2520 ທີ່ພາດຜ່ານຈາກເທິງລົງລຸ່ມ. ຢູ່ໃນກາງນັ້ນຄືກາງແຂນ. ກາງແຂນເປັນໃຈກາງຂອງອາທິດທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຍົນຍົນພັນທະສັນຍາກັບຫຼາຍຄົນ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດຕາມ Daniel 9:27. ອາທິດນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງເຈດປີ ຊຶ່ງໃນທາງຄຳພະຍາກອນຄື 2520 ວັນ. ດັ່ງເຊັນດຽວກັບຕາຕະລາງທັງຫຼາຍ ໃນໃຈກາງແທ້ຂອງ 2520 ວັນນັ້ນ ພຣະຄຣິດກຳລັງຊົງຍົນຍົນພັນທະສັນຍາຢູ່ເທິງກາງແຂນ. ນັບແຕ່ການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະຄຣິດຈົນເຖິງກາງແຂນ ມີ 1260 ວັນໃນທາງຄຳພະຍາກອນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຈາກການຮັບບັບຕີສະມາຈົນເຖິງກາງແຂນ ຈະມີການຖວາຍຍາມເຊົ້າ 1260 ຄັ້ງ ແລະ ການຖວາຍຍາມແລງ 1260 ຄັ້ງ ນຳໄປສູ່ກາງແຂນ, ແຕ່ທີ່ກາງແຂນນັ້ນ ລູກແກະບູຊາຕົວສຸດທ້າຍນັ້ນໄດ້ຫຼຸດພົ້ນຈາກປະໂລຫິດ, ແລະ ພຣະເມສານ້ອຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ້າຍເປັນບູຊາຍາມແລງ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການຖວາຍລູກແກະຄັ້ງທີ 2520 ນັບແຕ່ການຮັບບັບຕີສະມາ.

ສູນກາງຂອງອາທິດນັ້ນຄືກາງແຂນ ແລະ ສູນກາງຂອງຕາຕະລາງສັກສິດທັງສອງກໍຄືກາງແຂນ, ແຕ່ໃນແຕ່ລະກໍລະນີ ພຣະເມສານ້ອຍຖືກຈັດວາງໄວ້ພາຍໃນຄວາມຈິງທີ່ຖືກແທນຄຳໂດຍສັນຍາລັກຄື 2520. ກາງແຂນຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນກາງຂອງ 2520 ວັນ ແລະ ທີ່ກາງແຂນນັ້ນ ພຣະເຢຊູເປັນເຄື່ອງບູຊາລຳດັບທີ 2520 ແລະ ເປັນເຄື່ອງບູຊາສຸດທ້າຍ. ປະຫວັດສາດລະຫວ່າງເດືອນພຶດສະພາ ປີ 1842 ແລະ ເດືອນມັງກອນ ປີ 1850 ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດພາດ ແລະ ພຣະຄຣິດ, ຜູ້ເປັນຄວາມຈິງ, ຖືກຈັດວາງໄວ້ລະຫວ່າງອາຊະຍາກອນສອງຄົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ແມ່ນອາຊະຍາກອນ ແຕ່ພຣະອົງກຳລັງຖືກປະຕິບັດດັ່ງເປັນຄົນຊົນນັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງມີອາຊະຍາກອນສາມຄົນ, ຜູ້ໜຶ່ງຈະພົ້ນາດ ແລະ ອີກຜູ້ໜຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ.

ອາຊະຍາກອນທັງສາມແມ່ນໝູ່ໝາຍສາມຈຸດທີ່ຖືກຜູກເຂົ້າດ້ວຍການກໍ່ອາຊະຍາ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ໝູ່ໝາຍກາງແມ່ນສົ່ງກົງກັນຂ້າມຂອງອາຊະຍາກອນ alpha ແລະ omega. ອາຊະຍາກອນ alpha ແລະ omega ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັນໂດຍໝູ່ໝາຍກາງ ຄືກາງແຂນ.

ດ້ວຍຕາຕະລາງຂອງຮາບາກກາຕັ້ງແຕ່ປີ 1842 ເຖິງ 1850, ຄວາມຜິດພາດແມ່ນຕົວອັກສອນກາງທີ່ເຊື່ອມໂຍງ ຮ່ວມກັບໝູ່ໝາຍທາງທຳອິດແລະໝູ່ໝາຍທາງສຸດທ້າຍ.

ໝູ່ໝາຍທາງກາງທີ່ໄມ້ກາງແຂນໄດ້ຜູກຮວບອາຊະຍາກອນທັງສາມເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ແຕ່ໝູ່ໝາຍທາງກາງໃນບັນດາສົງເຫັນນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດພາດ, ແຕ່ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແລະອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງຄວາມຈິງທີ່ຖືກທະນຸບຳລຸງໂດຍທັງໄມ້ກາງແຂນແລະຕາຕະລາງຂອງຮາບາກກາ ກໍຄືວ່າ 2520, "ເຈດໄທອີ" ໃນ ລະບຽບພຣະບັນຍັດ ບົດ 26 ແມ່ນຄວາມຈິງ, ແລະໃນບົດບົດຂອງເຫດຜົນທີ່ຫາກໄດ້ວາງອອກນັ້ນ, ການປະຕິເສດ 2520 ກໍແມ່ນການປະຕິເສດພຣະເຢຊູ,

ເມື່ອບານໂມນີ, ຜູ້ນັບຈຳນວນອັນມະຫັດສະຈັນ ກ່າວວ່າ, "ເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ," ພຣະອົງກຳລັງຕອບຄຳຖາມເຊິ່ງເປັນຄຳພະຍາກອນວ່າ "ດົນບານໃດ." ຄຳຕອບນັ້ນບໍ່ແມ່ນ 1844 ອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າຂະບວນການມົນເລົ່າໄຮດໂຮເຕັງຟິລາເດນເຟຍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1856 ເພາະໃນເວລານັ້ນ ເຈມສ໌ ແລະ ເອັລເລນ ໄວທ໌ ໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ຂະບວນການນັ້ນໄດ້ປ່ຽນຈາກຟິລາເດນເຟຍໄປສູ່ລາໂອດິກຍ. ເມື່ອຊຸສເຕີ ໄວທ໌ ໄດ້ຂີດເສັ້ນນັ້ນໄວ້ໃນດົນຊາຍ, ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ຈົນກວ່າສະພາບນັ້ນຈະປ່ຽນແປງ, ຄວາມສຳພັນຂອງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າເປັນການແຍກອອກ, ເພາະພຣະອົງຊົງຢືນຢູ່ພາຍນອກ ແລະເຄາະປະຕູຫົວໃຈຂອງຊາວລາໂອດິກຍ ເພື່ອຊົງສະແຫວງຫາທາງເຂົ້າໄປ. ຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ພາຍໃນຄວາມເປັນມະນຸດຂອງເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ. ພາລະກົດອັນແທ້ຈິງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ເລີ່ມໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ຄືການນຳຄວາມເປັນພຣະຂອງພຣະອົງມາປະສານກັບຄວາມເປັນມະນຸດ, ແລະພຣະຄຣິດຊົງເຕັມພຣະທັຍທີ່ຈະກະທຳສົ່ງນັ້ນແທ້ໆ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນ.

"ຖ້າຫາກວ່າພວກແອດເວນຕິສ ຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ໃນປີ 1844 ໄດ້ຍຶດໝັ້ນຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນໄວ້ ແລະໄດ້ດຳເນີນຕົ້ນໄປຢ່າງເປັນນ້ຳໜັງໃຈດຽວກັນໃນເພະການຊົງນຳທຸກກຳລັງເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍຮັບຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ ແລະປະກາດຂ່າວສານນັ້ນແກ່ໂລກດ້ວຍຄຣິດເດດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພວກເຂົາຄົງໄດ້ເຫັນຄວາມລອດຂອງພຣະເຈົ້າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄົງຈະໄດ້ຊົງກະທຳການຢ່າງຊົງຮີດອຳນາດຄຽງຄູ່ກັບຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາ, ພາລະກົດຄົງຈະໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ, ແລະພຣະຄຣິດຄົງຈະສະເດັດມານານແລ້ວເພື່ອຮັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໄປຮັບບຳເໜັດຂອງເຂົາ. ແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມສົງໄສແລະຄວາມບໍ່ແນ່ນອນທີ່ຕາມມາຫຼັງຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນ, ຜູ້ເຊື່ອໃນການສະເດັດມາຫຼາຍຄົນໄດ້ປະຖົມຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ.... ດັ່ງນັ້ນ ພາລະກົດຈິງຖືກຂັດຂວາງ, ແລະໂລກກໍຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດ. ຖ້າຫາກວ່າບັນດາຄະນະແອດເວນຕິສທັງໝົດໄດ້ຮ່ວມເປັນນ້ຳໜັງໃຈດຽວກັນຢູ່ເທິງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພຣະເຢຊູ ປະຫວັດຂອງພວກເຮົາຄົງຈະແຕກຕ່າງໄປຢ່າງກວ້າງໄກເພີ່ມໃດ!" Evangelism, 695.

ໂດຍການທຳຊ້ຳປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່ອອກມາຈາກຄວາມມືດແຫ່ງຍຸກມືດ ແລະໄດ້ຊົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາທີ່ທະເລແດງ ເພາະວ່າບັບຕິສະມາເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.

ແຕ່ອົດສະຣາເອນຈະຕ້ອງຖືກທົດສອບວ່າພວກເຂົາຈະຮັກສາພັນທະສັນຍານັ້ນຫຼືບໍ່.

ສຳລັບອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ຕາມພຣະທຳກັນດາລະວິຖີ

ພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມເຫຼວໃນການທົດສອບສົບປະການ. ເມື່ອເຖິງການລົ້ມເຫຼວຄັ້ງທີສິບ

ພວກເຂົາຖືກພິພາກສາໃຫ້ຕາຍໃນຖິ່ນກັນດານເປັນເວລາກວ່າສິບປີ

ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງໜຶ່ງຂອງການປະຕິເສດຂ່າວສານລາໂອດີເກຍໃນປີ 1856

ຂອງອົດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່.

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການລົ້ມເຫຼວໃນການທົດສອບກ້ຳໜ້າສົບປະການຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ

(ໂດຍທີ່ເລກສົບເປັນສັນຍາລັກຂອງການທົດສອບ) ນັບແຕ່ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມໃນປີ 1844

ຈົນເຖິງປີ 1856

ຂະບວນການທົດສອບແບບກ້ຳໜ້າໄດ້ຖືກນຳມາເປັນອີຂະບວນການມົນເລໂຮຕ໌ແຫ່ງຟີລາເດນເຟຍ.

ການທົດສອບສົບປະການຈາກທະເລແດງໄປຈົນເຖິງການກະບົດຄັ້ງທຳອິດທີ່ກາເດດ

ຖືກສະແດງເປັນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ເພາະວ່າມີເລກສົບເປັນສາຍທີ່ໄຊອີມຊ່ວງເວລານັ້ນເຂົ້າດ້ວຍກັນ.

ເລກສົບຊຶ້ງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນ,

ການທົດສອບສົບປະການໄດ້ລະບຸເຖິງສົບເຜົ່າທີ່ປະຕິເສດພັນທະສັນຍາ ແລະລົ້ມເຫຼວໃນການທົດສອບຄັ້ງທີສິບ

ແລະໃນຂະບວນການທົດສອບນັ້ນ. ຊ່ວງເວລານັ້ນເລີ່ມຕົ້ນທີ່ການຂ້າມທະເລແດງ

ແລະພຣະບັນຍັດສົບປະການຖືກສະແດງເປັນການທົດສອບຂໍ້ທຳອິດໃນບັນດາສົບປະການທົດສອບຫຼັງຈາກທະເລ,

ໂດຍການທົດສອບຂໍ້ທຳອິດນັ້ນຄືວັນຊະບາໂຕ ອັນເປັນສັນຍາລັກ ແລະຕາປະທັບຂອງພຣະບັນຍັດສົບປະການ

(ຖືກສະແດງໂດຍມານາ). ເມື່ອຊ່ວງເວລາແຫ່ງການທົດສອບສົບປະການໃນອົດສະຣາເອນບູຮານຖືກນຳສະເໜີຢ່າງ

ຊັດເຈນເຊັ່ນນີ້ວ່າເປັນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຈຳເພາະ

ແລະພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ

ການຂ້າມທະເລແດງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລ້ວພວກເຮົາຄວນຮູ້ວ່າ

ໃນຈຸດນັ້ນເອງ ຂະບວນການທົດສອບທີ່ອ່ອນໄຫວໄປໄດ້ລົ້ມຕົ້ນຂຶ້ນ. ຝ່າຍແອັດເວັນຕົສບໍ່ຮູ້ສິ່ງນັ້ນ, ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ໃນປີ 1863

ພວກເຂົາໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ຕາຍຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານແຫ່ງລາວດີເຊຍຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ,

ຄືກົດໝາຍນັ້ນເອງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ປະກາດຄຳເຕືອນເຖິງມັນ

ຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນທີ່ສຸດຂອງຂະບວນການທົດສອບທີ່ນຳໄປສູ່ປີ 1863.

ເມື່ອການປະກາດເຖິງສະພາບຂອງລາໂອດີເຊຍໄດ້ມາເຖິງແອັດເວັນຕົດແບບມົນເລໂຮ ໃນປີ 1856

“ເຫຼືອຂະໂງ່ນໃໝ່” ໄດ້ຖືກຕິພົມກ່ຽວກັບ “ເຈັດເວລາ.” ແສງສະຫວ່າງໃໝ່ນັ້ນບໍ່ເຄີຍຖືກຍອມຮັບ ແລະ

ເຈັດປີຕໍ່ມາ ຫຼື 2520 ວັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຕໍ່ມາ ຂະບວນການມົນເລໂຮແບບລາໂອດີເຊຍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ

ກາຍເປັນຄຣິສຕະຈັກແອັດເວັນຕົດວັນເສົາແບບລາໂອດີເຊຍ.

ໂມເຊເຕັມໃຈທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ ແຕ່ການທົດສອບຄັ້ງທີສິບໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ

ແນ່ນອນວ່າ ນັ້ນເປັນການທົດສອບທີ່ເປັນຮາກຖານ

ເພາະວ່າພາລະກົດທີ່ໄດ້ຖືກມອບໝາຍແກ່ໂມເຊຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນນັ້ນ

ຄືການນຳພາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄປສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ນັ້ນແມ່ນພາລະກົດທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂມເຊກ່ອນທີ່ທ່ານຈະມາເຖິງອີຍິບ. ການທົດສອບຄັ້ງທີສິບໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ ແລະ

ພວກກະບົດໄດ້ລັງເລໃຈຢູ່ໃນເລື່ອງການເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກທ່ານວ່າ, ພວກທ່ານໄດ້ມາເຖິງພູເຂົາຂອງຊາວອາໄມໂຮ

ຊຶ່ງພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ຈົ່ງເບິ່ງ,

ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານໄດ້ວາງແຜ່ນດິນນັ້ນໄວ້ຕໍ່ໜ້າທ່ານແລ້ວ; ຈົ່ງຂຶ້ນໄປຍົດຄອງມັນເສຍ,

ດັງທິພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານໄດ້ກ່າວໄວ້ແກ່ທ່ານ; ຢ່າຢ້ານ, ແລະຢ່າທຳຖອຍໃຈ. ແລະພວກທ່ານທຸກຄົນໄດ້ຂ້າມາໃກ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະກ່າວວ່າ, ພວກເຮົາຈະສົງຄົນໄປຂ້າງໜ້າພວກເຮົາ, ແລະພວກເຮົາຈະໄປສຳຫຼວດແຜ່ນດິນນັ້ນໃຫ້ພວກເຮົາ ແລະນຳຂ່າວກັບມາແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາອີກວ່າ ພວກເຮົາຄວນຂຶ້ນໄປທາງໃດ ແລະຈະເຂົ້າໄປເຖິງເມືອງໃດ. ຄຳນັ້ນເປັນທິພຣະໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງດີ; ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລືອກເອົາຊາຍສົບສອງຄົນຈາກພວກທ່ານ, ຄົນລະໜຶ່ງຈາກແຕ່ລະເຜົ່າ. ພຣະບັນຍັດສອງ 1:20–23.

ນັບແຕ່ຈຸດນັ້ນຈົນກວ່າຜູ້ສອດແນມທັງສົບສອງຈະກັບຄືນມາ ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດໃນເວລາທີ່ການທົດສອບພື້ນຖານຄົງສຸດທ້າຍໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1856 ແລະໃນຊ່ວງເຈັດປີນັ້ນ ພວກ Millerites ແຫ່ງ Laodicea ໄດ້ສຳຫຼວດແຜ່ນດິນ ຈົນກະທັ້ງພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະຢຸດເປັນຂະບວນການ ແລະກາຍເປັນຄຣິດຕະຈັກ.

ຄວາມຈິງປະການທຳອິດທີ່ມີໃນເລື່ອງນີ້ແມ່ນ “ເຈັດເທື່ອ” ໂດຍເຮັດໃຫ້ມັນເປັນຮາກຖານຂອງບັນດາຄວາມຈິງຮາກຖານທີ່ປະກອບເປັນທາງເກົ່າຂອງເຢເຣມີຢາ. ແສງສະຫວ່າງດ້ານຄຳພະຍາກອນໃໝ່ອັນສຸດທ້າຍທີ່ຖືກນຳມາສູ່ຂະບວນການແອັດເວັນຕົດແມ່ນໃນປີ 1856 ແລະມັນເປັນບົດຄວາມຫຼາຍຕອນກ່ຽວກັບ “ເຈັດເທື່ອ.” ມີແສງສະຫວ່າງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບການສຶກສາຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງຂໍ້ເທັດຈິງທາງປະຫວັດສາດເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາຈະສາມາດລະບຸໄດ້ວ່າເຫດໃດຄຳຕອບໃນຂໍ້ທັບສື່ຂອງການໂອນບົດທີ່ແປດຈົງເປັນ “ຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ,” ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເດີນໜ້າຕໍ່ໄປ.

ວຽກງານທິພຣະຄຣິດໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1844 ນັ້ນ ໄດ້ຖືກຫັນອອກໄປໃນປີ 1863, ດັ່ງນັ້ນ “ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ” ຂອງສະຖານນະມັດສະການທີ່ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນ ຈຶ່ງຖືກຢຸດໄວ້ຊົ່ວຄາວ ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນເດີນຂ້າມຖິ່ນກັນດານແຫ່ງ Laodicea. ດ້ວຍເຫດນີ້ ວຽກງານທິພຣະຄຣິດຈະຕ້ອງຊົງກະທຳໃຫ້ສຳເລັດໃນຊ່ວງປີ 1844 ຫາ 1863 ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ຜູ້ຊົງເປັນທູດສະຫວັນຜູ້ແຍກອອກແລະປະທັບຕາ, ໃນທີ່ສຸດໄດ້ກະທຳວຽກງານທີ່ “ການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ” ເປັນຕົວແທນນັ້ນໃຫ້ສຳເລັດ. ຫຼັກໝາຍທາງຄຳພະຍາກອນຈາກປີ 1844 ຫາ 1863 ແມ່ນຫຼັກໝາຍທິພຣະຄຣິດຈະໄດ້ຊົງກະທຳວຽກງານແຫ່ງການຊຳລະສະຖານນະມັດສະການໃຫ້ສຳເລັດ, ແລະຫຼັກໝາຍເຫຼົ່ານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດທີ່ວຽກງານນັ້ນຈະຖືກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ. ຖ້າຫາກສາມາດສະແດງໄດ້ວ່າ ປີ 1844 ຈົນເຖິງ 1863 ເປັນຕົວແທນຂອງຊ່ວງເວລາຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ຄຳຖາມເລື່ອງ “ດົນບານໃດ” ກໍ່ສອດຄ່ອງກັບເສັ້ນອື່ນໆ ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ “ດົນບານໃດ”.

ປີ 1844 ແມ່ນການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ແລະ ປີ 1863 ເປັນໝາຍສຳຄັນເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງໄລຍະແຫ່ງການທົດສອບ. ໃນປີ 1846 ທ່ານ White ທັງສອງໄດ້ແຕ່ງງານກັນ ແລະ ນາມສະກຸນຂອງ Ellen ໄດ້ປ່ຽນຈາກ Harmen ເປັນ White, ແລະ ຄູສາມພັນລະຍານັ້ນໄດ້ເລີ່ມຖືວັນຊະບາໂຕວັນທີເຈັດໃນປີນັ້ນ. ວັນຊະບາໂຕ, ການແຕ່ງງານ, ແລະ ການປ່ຽນຊື່ ລ້ວນແຕ່ເປັນສັນຍາລັກເຊິ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ພຣະອົງໄດ້ນຳອົສຣາເອນສະໄໝໃໝ່ຜ່ານທະເລແດງແຫ່ງປີ 1844, ແລະ ໃນປີ 1846 ໄດ້ນຳພວກເຂົາມາເຖິງຊົນຢາຍເພື່ອປະທານພຣະບັນຍັດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ແລະ ເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບພວກເຂົາ. ພຣະບັນຍັດນັ້ນ ດັງເຊັ່ນສອງແຜ່ນຂອງ Habakkuk ໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ເທິງສອງແຜ່ນ, ໂດຍແຜ່ນທຳອິດປະກອບມີບັນຍັດ 4 ຂໍ້ ແລະ ແຜ່ນທີສອງປະກອບມີ 6 ຂໍ້. ສອງແຜ່ນນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງທັງອົສຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ແລະ ອົສຣາເອນສະໄໝໃໝ່, ແລະ ເມື່ອລວມກັນແລ້ວ ສອງແຜ່ນແຫ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນ

ຊຶ່ງກໍຄືພຣະບັນຍັດສົບປະການ ແລະ ຖືກໝາຍໄວ້ເຊິ່ງສັນຍາລັກເປັນ 46 ສຳລັບອິສະຣາເອນບູຮານ, ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງສອງແຜ່ນຂອງ Habakkuk ຜູ້ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດແຫ່ງຜົນປາຍລະດູ, ພ້ອມກັບເຂົ້າຈີສອງກອນແຫ່ງການຖວາຍແບບໂບກໃນວັນເພນເຕກອດ, ພວກມັນເປັນຕົວແທນຂອງທຸງສັນຍານ ຊຶ່ງກໍຄືຄົນໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້ນ.

ເມື່ອຊື່ຂອງຊົດເຕີ White ໄດ້ບ່ຽນຈາກ Harmen ເປັນ White. Harmen ໝາຍເຖິງທະຫານແຫ່ງສັນຕິພາບ, ແຕ່ໄດ້ຖືກແທນທົດ້ວຍ White, ຊຶ່ງແມ່ນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ. ຊື່ Gould ໝາຍເຖິງຄຳ, ແລະ Ellen ໝາຍເຖິງແສງສະຫວ່າງທຶສົດໃສແລະເບີ້ປະກາຍ. ຊື່ຂອງນາງເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານແຫ່ງ Laodicea.

ເຮົາໃຫ້ຄຳແນະນຳແກ່ເຈົ້າໃຫ້ຊື່ຄຳຈາກເຮົາ ຄຳທີ່ໄດ້ຖືກຫລອມໃນໄຟ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮັ່ງມີ;
ແລະເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂາວ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມ
ແລະເພື່ອວ່າຄວາມອັບອາຍແຫ່ງຄວາມເປື້ອນກາຍຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ປະກົດ;
ແລະຈົ່ງເຈີມຕາຂອງເຈົ້າດ້ວຍຢາທາຕາ ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນ. ພຣະນິມົດ 3:18.

"ຢາທາຕາ" ແມ່ນແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ Ellen ເປັນແສງສະຫວ່າງທຶສົດໃສແລະສ່ອງປະກາຍ. ຄວາມບອດໄພສຳລັບຊາວ Millerite ໃນປີ 1856 ແມ່ນພົບໄດ້ໃນການຮັບເອົາຂ່າວສານເຖິງ Laodicea ຕາມທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຜ່ານບົດຂຽນຂອງນາງ, ແລະຕາມທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໃນຊື່ຂອງນາງ. Sister White ໄດ້ກ່າວຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ຂ່າວສານປີ 1888 ຂອງ Jones ແລະ Waggoner ແມ່ນຂ່າວສານເຖິງ Laodicea, ແລະວ່າຂ່າວສານຂອງເຂົາທັງສອງກໍແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມດ້ວຍ.

"ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງຂ່າວສານອັນລຳຄ່າຍິ່ງມາຍັງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ຜ່ານທາງຜູ້ຖືກ Waggoner ແລະ Jones ດ້ວຍພຣະເມດຕາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ...
ນີ້ແມ່ນຂ່າວສານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາໃຫ້ປະກາດແກ່ໂລກ. ມັນຄືຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຖືກປະກາດດ້ວຍສຽງອັນດັງກອ້ງ
ແລະພ້ອມກັບການເທລົງມາຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຢ່າງອຸດົມ." Testimonies to Ministers, 91.

ທູດອົງທຶສາມໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1844, ແລະທ່ານໄດ້ພະຍາຍາມກະທຳພາລະກິດຂອງຕົນເປັນຄັ້ງທຶສອງໃນປີ 1888. ຂ່າວສານຂອງປີ 1888 ແມ່ນຂ່າວສານແຫ່ງລາໂອດີເຊຍ, ມັນແມ່ນຂ່າວສານຂອງທູດອົງທຶສາມ, ມັນເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການລົງມາຂອງທູດໃນພຣະນິມົດບົດທຶສົບແປດ, ມັນແມ່ນຂ່າວສານເລື່ອງການຖືກັນບັບວ່າຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກປະກາດໃນລະຫວ່າງການເທລົງມາຂອງຜົນປາຍ. ທູດອົງທຶສາມໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1844 ແລ້ວຈົ່ງມາອີກໃນປີ 1888, ແຕ່ກໍພຽງແຕ່ຖືກປະຕິເສດໃນທັງສອງຄັ້ງ, ແຕ່ທັງສອງຄັ້ງນັ້ນເປັນແບບຢ່າງຂອງເວລາທີ່ທູດອົງທຶສາມມາເຖິງໃນສະໄໝແຫ່ງຜົນປາຍ. ປີ 1844 ເປັນສັນຍະລັກຂອງ 9/11, ແລະຖ້າປີ 1863 ເປັນແບບຢ່າງຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລ້ວຊ່ວງເວລາພະຍາກອນຂອງ "9/11 ຫາ ກົດໝາຍວັນອາທິດ" ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍສັນຍະລັກ "ອົກດົນບານໃດ" ຈະເປັນຄຳຕອບແຫ່ງຄວາມຈິງປະຈຸບັນຕໍ່ຄຳຖາມໃນຂໍ້ທຶສົບສາມທີ່ວ່າ "ອົກດົນບານໃດ."

ປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite ຕັ້ງແຕ່ປີ 1842 ຈົນເຖິງ 1850 ເປັນຊ່ວງເວລາຜ່າຍຄຳພະຍາກອນ ທີ່ຊ້ອນທັບກັບຊ່ວງເວລາຜ່າຍຄຳພະຍາກອນແຫ່ງການທົດສອບຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶສາມ ຈາກ 1844 ຫາ 1863. ຕັ້ງແຕ່ 1842 ຕໍ່ໄປຈົນເຖິງ 1863 ມີຫຼັກໝາຍຜ່າຍຄຳພະຍາກອນທີ່ສະແດງປະຫວັດສາດຈາກ 9/11 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ ເມື່ອພຣະຄຣິດຊຳລະພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ຄືທຳອິດແມ່ນຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນຄົນງານໃນຊົ່ວໂມງທຶສົບເອັດ. ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ, ພຣະຄຣິດຈະມີປະຊາຊົນທີ່ຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດແລ້ວ ເພື່ອນຳສະເໜີແກ່ໂລກເປັນດັ່ງທຸງສັນຍານ ແລະຄຣິດຕະຈັກຈະກາຍເປັນຄຣິດຕະຈັກຜູ້ມີໃຊ້. ເມື່ອນັ້ນ

ສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງກໍຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດແລ້ວ.

ພວກເຮົາໄດ້ວາງສັນຍາລັກຂອງ "ອົກດົນບານໃດ" ໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນແລ້ວ, ແນ່ນອນວ່າຍັງມີອີກ.

ພວກເຮົາຈະເລີ່ມນຳສົງນີ້ແລະ

ຫ້າບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ກັບເຂົ້າມາສູ່ຂອບເຂດການພິຈາລະນາຂອງພຣະທຳໂຢເອນ,

ແຕ່ການອອກນອກປະເດັນເປັນຊ່ວຍເຫຼືອນີ້ເພາະສົມວ່າຄວນໄດ້ຖືກວາງໄວ້ກ່ອນ. ຄຳພະຍານຂອງທຸກ

"ອົກດົນບານໃດ" ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາ ສອດຄ່ອງກັບຄຳຖາມ "ອົກດົນບານໃດ" ທີ່Palmoni

ໄດ້ຕອບໄວ້ໃນຂໍ້ທີສິບສີ່, ເພາະວ່າສະຖານນະມັດສະການຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຕັ້ງແຕ່ 9/11

ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ປະຫວັດສາດນັ້ນແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງຜົນລະດູທຳ, ແລະ

ປະຫວັດສາດຂອງຜົນລະດູທຳຍືນຍົງໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນພຣະທຳໂຢເອນ.